

JULIE CAPLINOVÁ

Útek
na vidiek

Vychutnajte si romantiku uprostred
zakvitnutých lúk a zelených kopcov

COSMOPOLIS

JULIE CAPLINOVÁ

*Útek
na vidiek*

JULIE CAPLINOVÁ

*Útek
na vidiek*

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 225. publikáciu.

A Girl's Best Friend, vydanú vydavateľstvom Sphere Books v roku 2018,

preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2024

Počet strán 368

Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by Sphere Books under the title

A Girl's Best Friend.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2018

Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2024

Translation © Jarmila Debrecká, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-692-4 (ePub)

ISBN 978-80-8090-691-7 (pdf)

ISBN 978-80-8090-690-0 (print)

*Pre Justine, tú najlepšiu priateľku,
akú si človek môže mať.*

1. kapitola

Keď vlak s miernym zadunením zastavil, Ella si pozbierala takmer všetky svoje veci. Zdalo sa, že sa jej život uzatvoril v kruhu a ona sa vrátila tam, kde začala. Teda až na to, že v skutočnosti nebola tak ďaleko. Predierala sa nástupiskom s batohom na chrbte ako korytnačka s nákladom, ťahajúc dva kufre a žonglujúc s najrôznejšími nesúrodými taškami. Musela však zaťať zuby a dvakrát vystúpiť po dlhých schodoch, než sa vydala po moste na parkovisko. Každý jej krok bol ťažkopádnejší ako ten predchádzajúci.

„Ella, zlatičko,“ vyrazila k nej mama cez parkovisko. „Preboha, vyzeráš unavene. Ako ti je?“ spýtala sa a spočinula na nej svojím všímavým pohľadom.

„Som v poriadku.“ Pri jej stručnej, úsečnej odpovedi sa mama na okamih ustarane zamračila. Ella odvrátila zrak. Stačila jedna nepatrná trhlinka v ochrannom múre, ktorý si okolo seba tak odhodlane vybudovala, a mama by ju doširoka otvorila ako zdráhajúcu sa mušľu a všetko by z nej dostala von.

„Pomôžem ti.“ Napriek svojej drobnej postave sa mama pokúsila vziať väčší kufor. „Panebože, čo v tom máš?“

„Všetko,“ zamumlala Ella precítene, pretože ho už ťahala zo štvrte Shoreditch cez celý Londýn a posledných štyridsaťtri minút cestou z Euston do Tringu ho mala zakliesnený medzi nohami.

Zbalila si, čo sa dalo, a zobrala si so sebou väčšinu svojich výtvarných potrieb a oblečenia. Všetko ostatné – čoho nebolo veľa – si uložila do skladu.

Mama nespokojne zamľaskala. „Neviem, prečo si nám nepovedala, aby sme po teba prišli. Bolo by to oveľa jednoduchšie.“

Ella sa neurčito usmiala a dokázala sa zaraziť skôr, než prehodila, že by to bolo veľmi podobné, ako keby ju vyzdvihli na konci semestra na vysokej škole. Znamenalo by to priznať si porážku. Usadila sa na predné sedadlo spolujazdca malého autíčka – rovnako dokonale nalešteného ako v deň, keď vyšlo zo showroomu – s malými vylepšeniami, vďaka ktorým bolo všetko na svojom mieste. Mentolko, rozmrazovač skiel, utierky, náhradný osviežovač vzduchu. Z nejakého dôvodu ju všetka tá úhľadná poriadkumilovnosť dráždila, až zatúžila prejsť jedným prstom po mierne zahmlenom čelnom skle, len aby na ňom zanechala šmuhu. Ako keď autor podpíše svoje grafiti. *Ella tu bola*. Ella bola niekde. Ella bola stále niekde.

„Tvoj otec sa s nami zide priamo na mieste,“ spustila mama rozžiarene. „Magda ti pripravila celý dom a ja som uložila do chladničky niečo pod zub. Správaj sa tam ako doma. Môžeš si zobrať, čo budeš chcieť, a, samozrejme...“

„Mami, ja som s Magdou hovorila.“

„Iste, iste. A ako... ehm... vieš... Ako sa cítiš?“

Ella otvorila ústa a nasadila neutrálnu masku. „Môžeš spomenúť Patrickovo meno bez toho, aby som sa rozplakala. Len sme si dali pauzu. Nejaký čas na rozmyslenie.“ Hovorila vyrovnaným tónom a jej vysvetlenie znelo úplne normálne. Premyslene. Logicky. Tak ako sa majú správať dospelí ľudia.

Keď mama vyšla z parkoviska, trhlo ňou. Nechýbalo veľa a takmer odrazila bočné zrkadlo protiidiúceho auta. Mama a otec boli konvenční až do špiku kostí a nemali najmenšieho poňatia

o tom, ako dnes fungujú vzťahy. Niekedy uvažovala, či to vôbec vie ona.

Mama na rovinkách neustále zrýchľovala, rezala zákruty, a keď sa vidiecke cestičky zužovali, spomaľovala, až mala Ella žalúdok ako na vode.

„Vieš iste, že to tu sama zvládneš?“ pohodila mama hlavou smerom k ceduli s názvom dedinky, keď prechádzala okolo.

„Mami, nezabudni, že som žila v Londýne. Myslím si, že vo Wilsgrave je kriminalita podstatne nižšia, pokiaľ tu však nepobehuje nejaký sériový vrah, o ktorom som nepočula.“ Pred nimi sa začal vynárať prvý pruh malých domčekov a mama spomalila.

„Myslela som skôr na to, že budeš úplne sama. Nikoho tu nepoznáš. Vždy sa môžeš vrátiť domov.“

„Bude to v pohode.“ Už aj tak to brala ako porážku. Vďaka bohu, že bude mať k dispozícii Magdino auto. Za štyridsaťpäť minút môže byť späť v centre Londýna.

Mama obratne zašla na miesto priamo pred pekným dvojpodlažným radovým domčekom.

„Tak sme tu. Kľúče mám u seba. Po tvojom otcovi zatiaľ nie je nikde ani stopy. Tess mu bude chýbať.“

Žeby jeho nová chiropraktička? Miernejšia verzia slečny Whiplashovej? Ella si odopla bezpečnostný pás, zobrala si kľúče, ktoré jej mama podávala, a vystúpila z auta. Narcisy, tulipány, krókusy a sasanky tancovali v tieňoch, ktoré na nich vrhali previsnuté vetvy stromov. Lemovali úzku tehlovú cestu vedúcu k domovým dverám natreným vkusným odtieňom svetlozelenej farby a vzduchom sa niesla ich vôňa.

Ella sa na okamih zarazila. Výrazná žltá farba kontrastovala s jasným modrým odtieňom. Túžila mať schopnosť alebo zručnosť zachytiť nádej a prísľub tých jarných farieb, tvarov a textúr, toho fantastického lomeného svetla, alebo dokonca podstatu

tohto ročného obdobia, nový život, novú nádej. Hruď jej stiahlo od bolesti, pričom ju nasledovala neľútostná prázdnota. Odvrátila pohľad, zamerala pozornosť na hlavné dvere a vykročila po ceste.

Vstúpila do priestrannej predsiene s dláždenou podlahou, pričom sa pohrávala s kľúčmi, ktoré jej mama podala ešte v aute. U krstnej mamy už bola veľakrát, takže vedela, že naľavo je veľká kuchyňa, celkom pekná, pokiaľ ste mali radi francúzske Provensalsko, a dosť veľká na to, aby sa do prostriedku miestnosti vošiel obrovský stôl. Dvere napravo viedli do obývačky s priznanými drevenými trámami, otvoreným kozubom, ktorý zaberá väčšinu jednej steny, a eklektickou zmesou nábytku, ktorý by spolu nemal ladiť, ale ladiť, a vďaka tomu všetkému sa miestnosť zdala byť menšia, než bola v skutočnosti. Schody pred nimi viedli do jednej veľkej spálne, druhej menšej spálne a do kúpeľne. Za ňou sa nachádzala povala, dlhá biela miestnosť takmer bez nábytku so strešnými oknami, ktorými dovnútra prúdilo svetlo, takže z nej bude dokonalý ateliér. A práve to bol jediný dôvod, prečo súhlasila, že sem príde na pol roka postrážiť dom. A tiež preto, lebo nemala kam inam ísť. V poslednom čase ani nedokázala pracovať, takže bola dosť pozadu. Uväznenie na vidieku, kde nemala nič iné na práci, by jej mohlo pomôcť sústrediť sa a zaplniť prázdne stránky akvarelového papiera.

„Ach, otec je už tu.“ V maminom hlase zaznela nervozita. Alebo to bola neistota?

Otec s vrecom s nápisom *KOMPLETNÉ KRMIVO PRE PSY*, ktoré vyzeralo, že váži rovnako ako on, si plecom otvoril vchodové dvere a vstúpil priamo do kuchyne.

„Páni, je to ťažšie, ako som si myslel,“ vyhlásil a hodil vreco na podlahu. „Ahoj, dievčatko.“ Keď sa teraz zbavil svojho nákladu, veselo sa na ňu usmial.

„Čo je to?“ Vlastný hlas sa Elle odrážal v hlave a jej samej znel príliš ostro.

„Krmivo pre psy.“

„To vidím.“ Vyčítala si, že použila taký nepriateľský tón voči otcovi, ktorý bol vždy milý a pohodový. „Myslela som tým... na čo je to dobré?“

Na tvári sa mu takmer okamžite objavil rozpačitý výraz a obrátil sa k mame, aby ho podporila.

„Nespomínala si náhodou, že si hovorila s Magdou?“ odvetila mama a zrazu mala veľmi naponáhlo, aby zotrela škvrnny, ktoré zostali na kuchynskej linke. „Tvrдила, že ti to nebude prekážať.“

„Čo? Skladovanie krmiva pre psy?“

Mama jej venovala až príliš žiarivý úsmev. „Len zájdem po zvyšok Tessiných vecí.“

S týmito slovami vyrazila cez predsieň malého domčeka späť von.

„Mami...“ Príliš neskoro. Už bola na polceste po dlhej úzkej záhradke k otcovmu spoľahlivému mercedesu. Kto je, dočerta, Tess? Má azda Ella viesť nejaké skladovacie priestory?

Z haly sa o chvíľu neskôr ozval taký rachot, až Ella nadskočila a srdce sa jej rozbúchalo rýchlosťou tisíc kilometrov za hodinu.

„Čo to, došľaka, je?!“ vyštekla nahnevane skôr, ako sa stačila zastaviť.

„Prepáč, zlatko.“

Mamin prehnane ospravedlňujúci, oslnivý úsmev naznačujúci, že svet je fantastické miesto, vzbudil v Elle pocit viny, keď ju sledovala, ako nesie akýsi veľký molitanový ovál potiahnutý látkou, kožený psí obojok a vôdzku. Kovové misky pri Elliných nohách, ktoré mama pustila, ešte chvíľu rinčali a vibrovali a potom sa konečne zastavili.

„Tu máš.“ Mama strčila Elle do ruky vôdzku. Rozhodne to bola vôdzka pre psa. Čo má, dopekla, robiť s vôdzkou?

Ozvalo sa ťukanie pazúrikov o kamennú podlahu a vzápätí začula nadšené psie čuchanie.

„Čo je to?“ Ella cúvla a zadívala sa na tučného čierneho labradora, ktorý zúrivo ňuchal okolo podlahových lišt a chvostom búchal do steny.

Mama sa snažila zamaskovať chichotanie. „Psíček, zlatičko.“

„To vidím. Čo tu robí?“

„No...“ Mama a otec si vymenili pohľady. „Žije tu.“

„Ani náhodou.“ Ella si založila ruky na prsiach a plecيا jej stuhli od napätia. „Tú chlpatú potvoru tu nenecháte.“ Žalúdok jej zovrelo od strachu. V žiadnom prípade teraz nemohla prevziať zodpovednosť za akéhokoľvek iného tvora.

„Je veľmi dobrá.“ Mama odhodlane vystrčila bradu. „Okrem toho ti to len prospeje.“ Prebehla po Elle ostrým pohľadom od hlavy až po päty a zovrela pery.

„Je krásna,“ vložil sa do toho otec. „Bude ti robiť skvelú spoločnosť.“

„Tak si ju nechajte.“

„Nemôžeme. Ty budeš celé dni doma.“

„Mami...“ Mama si ju vôbec nevyšímala. Namiesto toho začala v kuchyni vybaľovať ďalšiu tašku.

„Vrecúška na hovienka.“ Pokrčila nos. „Tiež som ti priniesla lopatku. Prepáč, ale určite to nie je horšie ako detské plienky.“

Ella trhla hlavou a žilami sa jej rozprúdil adrenalín.

„Veď si na to zvykneš.“

„A ako to vieš?“ spýtala sa Ella a z jej slov doslova odkvapkával sarkazmus. Neboli rodina, ktorá by si potrpela na zvieratá. Nikdy nemala ani len škrečka. Nebola žiadnou milovníčkou psov.

Sučka sa vzdialila od steny a zdvihla hlavu do vzduchu, akoby ucítila novú korisť.

Mama si ju nevyšímala. Nasadila zaneprázdnený výraz ako nejaké brnenie odolné proti Elliným námietkam. Otec sa tiež snažil byť nejako užitočný, a tak schmatol tašku s jedlom a zmizol s ňou v komore.

S presnosťou navádzanej strely sučka zamierila k Elle, zafunela a obľizla jej ruku, až ju mala celú vlhkú od slín.

„Fúúúj! Vážne, mami, nemôžeš ho tu nechať.“ Ella si zúrivo trela ruku o džínsy a mala nutkanie okamžite ich hodiť do práčky.

„Je to sučka a je krásna, však? Volá sa Tess.“ Aby mama vykompenzovala Ellinu zjavnú neznalosť psích potrieb, potľapkala Tess okázalo po chrbte. Ella si bola úplne istá, že tým pohybom sa mama skôr snažila psa opatrne odstrčiť od svojich vyžehlených krémových nohavic.

„Mami,“ zafňukala s gráciou vzdorovitého batoľaťa, ktoré vycítilo porážku.

„Je to ľahké, miláčik. Ani nebudeš vedieť, že je tu.“

„Ja nemôžem mať psa,“ povzdychla si. Rozhodne žiadneho nechcela. Nechcela nič, nikoho. Žiadala hádam priveľa, keď si priala zostať osamote?

„Samozrejme, že môžeš. Budeš celé dni doma. Je to úplne jednoduché. Úprimne povedané, neviem, prečo kvôli tomu tak vyvádzaš. Stačí, keď ju dvakrát denne nakŕmiš. Raz ráno a raz večer o šiestej hodine. Len jednu odmerku. Do druhej misky napustíš vodu a raz alebo dvakrát za deň ju zoberieš von.“ Znova prižmúrila oči a zadívala sa na dcérine bledé líca. „Čerstvý vzduch a pohyb ti urobia dobre. Vyzeráš taká unavená a...“

Ella čakala, ako diplomaticky spomenie kilá, ktoré nedávno zhodila.

„A,“ nafúkla sa mama ako holub, „bude ti robiť spoločnosť a otec sa nebude toľko báť, že tu budeš v noci sama. Máme o teba strach,“ dodala a zachveli sa jej pery.

Ella si povzdychla. „Mami, som v pohode. Vážne. Mám toho až nad hlavu. Vážne musím veľa pracovať, pretože mi horí termín.“ A to, že ho splní, bolo asi rovnako pravdepodobné, ako to, že sa s týmto chlpatým stvorením zúčastní na medzinárodnej výstave psov. „Som v poriadku.“

Mama sklonila hlavu a odvrátila sa, ale Ella si ešte stačila všimnúť, že sa jej trochu lesknú oči. Dočerta. Lenže mamy boli už raz také. Robili si starosti o svoje deti. Báli sa o ne. Mali vopred naprogramovaný materinský inštinkt. Kedy sa prihlásil o slovo prvý raz? Hneď pri počatí? Po narodení dieťaťa? Alebo sa objavil s pokojnou eleganciou a nenápadne sa pomaly usadil, ako puto medzi mamou a dieťaťom postupne silnelo?

Trochu sa zahanbila, prešla po kuchyni a dotkla sa maminho ramena. „Dobre, tak si toho nepodareného psa zoberiem.“

„To je skvelé. Určite ti to len prospje, aspoň sa trochu dostaneš z domu. Vlastne,“ dodala veselo, „ju otec predtým zobral iba na krátku prechádzku.“

„No tak, Shirley, veď nebola zasa taká...“

Strelila po ňom pohľadom. „Taký pes potrebuje veľa prechádzok, však, miláčik?“ Znova potľapkala sučku po boku a mierne ju od seba odstrčila. „Čo keby si ju vzala do wendoverského lesa, keď sa tu zabývaš?“

Sledovala, ako sa rodičia, každý vo vlastnom vozidle – otec vo svojom vernom mercedese a mama v rýchlom miniautíčku –, predhávajú, kto pustí toho druhého ako prvého, než sa konečne odlepili od obrubníka. Trvalo im dobrých päť minút, kým sa mama nakoniec podvolila a podráždene sa rozbehla. Otec jej veselo zamával a oveľa pokojnejším spôsobom ju nasledoval.

V okamihu, keď zmizli z dohľadu, sa odvaha, ktorú sa Elle podarilo nazhromaždiť, zdvihla a bez jediného obzretia odišla. Ella sa prudko nadýchla a z hrdla sa jej vydral napoly pridusený vzlyk. Dopotácala sa k jednej z drevených stoličiek, zrútila sa na ňu, položila si hlavu na stôl a rozplakala sa. Nahlas vzlykala a po lícach

jej stekali slzy. Bolo jej jedno, že sa miešajú so soplom alebo že si to všetko utiera do rukáva a v snahe zabrániť tomu nekonečnému prílivu potahuje nosom tak, až pri tom krochká.

Bolo príšerne vyčerpávajúce predstierať, že je všetko v poriadku, a zároveň sa jej vážne poriadne ulavilo, že rodičia odišli a nechali ju na pokoji. Tiché funenie pri členkoch jej pripomenulo, že nie je úplne sama. Niežeby sa pes počítal. Naposledy nie veľmi elegantne potiahla nosom a zadívala sa na zviera pri svojich nohách.

„A ty si to posledné, čo teraz potrebujem.“

Oprela sa rukami o stôl, vstala a prešla späť k umývadlu. Prázdna a tichá zelená ulica za dlhou predzáhradkou akoby sa jej cez kuchynské okno vysmievala. Prečo sa nechala Magdou prehovoriť? Do mesta je to síce len hodina, ale deň má dvadsaťštyri hodín, týždeň stošesťdesiatosem, mesiac šesťstosedemdesiatdva a ona ich musí v priebehu nasledujúceho pol roka vyplniť štyritisíctridsaťdva. (To depresívne číslo si spočítala vo vlaku cestou sem.) Čím? Napriek všetkej podobnosti s Londýnom mohlo byť toto miesto pokojne odvrátenou stranou mesiaca. Nebolo tu vôbec nič.

Pes začal znova skúmať zákutie kuchyne a čuchal s nasadením vysávača zapnutého na najvyšší výkon. Keď ho nasledovala pohľadom, všimla si tmavomodrú obálku pripnutú na nástenke s kvetinovým látkovým podkladom. Magdiným charakteristickým rukopisom bolo na nej napísané jej meno, strieborné písmená sa po tmavej farbe rozlievali ako mesačný svit.

Odopla ju. Vyzerala ako pozvánka na večierok, aj keď to bol asi skôr návod, ako obsluhovať bojler alebo zamykať dom. Unavene odhodila obálku na stôl.

„Nepozeraj sa na mňa tak,“ oborila sa na psa, keď sa na ňu díval s výrazom, ktorý rozhodne vyzeral ako nesúhlasné zamračenie sa. Jeho hnedé oči zamrkali a na chlpatej papuľke sa objavili vrásky.

Zagúľala očami nad vlastnou hlúposťou aj nečakaným bodnutím viny a siahla po obálke.

Matka príroda vie úžasne liečiť. Opakuj si toto požehnanie každý deň, aby si našla svoj pokoj a ukotvenie.

Panebože, žeby sa Magda dala na duchovno? To bolo niečo nové. S ironickým úsmevom si prečítala slová napísané na tvrdom modrom papieri vo veľkosti pohľadnice. Jej krstná mama to myslela dobre, ale veril vôbec niekto na takéto reči? Bolo to celkom milé, aj keď si ani na okamih nevedela predstaviť, že by sa vďaka tomu cítila lepšie.

*Pod pohľadom prebúdzaajúcej sa jari
dýchaj hojné vône, ktoré zem ponúka,
teš sa z pomaly predlžujúcich sa dní,
tvoju dušu vône kvetov povzbudia.
Slnečné lúče naberajú na sile,
ich teplo späť život vdychuje,
vzdaj hold kráse, ktorou príroda oplýva,
bolesť je vedľa nej zrazu mizivá.
Každý deň nechaj sa tou sviežosťou obklopiť
a prijmi za svoj jej mier a pokoj.
Buď požehnaná.*

Magda

„Bláznivá.“ Ella zavrtela hlavou. Asi jej vážne začalo strašiť vo veži. Predstavte si vrchnú seržantku oblečenú do splývavých šiat a dostanete Magdu. Ako sa, preboha, mohlo stať, že sa Ellina mama,

oddaná stúpenkyňa Ženského inštitútu, dala s takou osobou dokopy a priatelila sa s ňou už tridsať rokov?

Denne sa prechádzať medzi kvetinami. Áno, jasné. Už sa chystala hodiť kartičku do koša, ale potom po nej zamyslene poklopkala prstami a akoby náhle zmenila názor ju pripevnila späť na nástenku.

2. kapitola

„Musíš na mňa tak zízať? Znervózňuje ma to!“ okríkla Ella sučku bez toho, aby vzhliadla od kresliacej dosky, zatiaľ čo vytvárala obrys jednej zo svojich postáv. Keď tvar hlavy nevyzeral úplne podľa jej predstáv, zamračila sa. Pokiaľ sa na zviera nepozrie, trebárs ho prestane baviť uprene ju pozorovať svojimi jantárovými očami. Naštvaná, ako s ňou mamino citové vydieranie zamávalo, schválne odložila naplánovanú prechádzku na neskôr. Mala prácu. Jej vydavateľka čakala – a pomaly strácala trpezlivosť, pokiaľ sa dalo súdiť podľa posledného e-mailu – na posledný diel zo série kníh o myšiakovi Cuthbertovi. A týmto tempom sa ešte načaká.

Ella zamierila priamo na povalu a vybrala základné minimum umeleckých potrieb. Inými slovami povedané ceruzky a papier. Zvyšok mohol počkať. Keby aspoň začala, mohlo by to zmierniť tlak.

Sučka si povzdychla a spýtavo vytiahla obočie. Elle zamykalo kútikmi úst, ale ďalej kreslila ceruzkou Cuthbertov chvost a snažila sa ignorovať isté hadie črty, ktoré tam nemali čo robiť. Sučka si zívla, zakňučala a prešla na druhú stranu stoličky.

„Čo je?“ spýtala sa Ella, keď sa pes desať minút nervózne prechádzal po miestnosti. „Už tak je dosť ťažké niečo robiť, nieto ešte keď ma neustále vyrušuješ.“

Dočerta, Cuthbert vyzeral skôr ako zlý Yoda než veselý plšík.

„Preboha.“ Prudkými ťahmi načmárala zvieraciu tváričku a odhodila ceruzku. „Dobre, pôjdeme sa prejsť.“

Počasia vonku nevyzeralo veľmi slubne. „Ak zmoknem, tak si ma neželaj.“ Nebola s prírodou práve v súlade. Vlastne si bola celkom istá, že ich nenávisť je vzájomná. Dážď stekal po strešných oknách v náhodných potôčikoch. Nemala ani gumáky. Snehule alebo tenisky? Čo ju viedlo k tomu, že si zbalila oboje? Niežeby pri plnení kufrov a každej tašky, ktorú dokázala nájsť, postupovala metodicky. Tenisky boli módnou samovraždou – ani si nebola istá, ako k nim vlastne prišla. Nemala ani poňatia, že je majiteľkou takých krikľavých ohavností. Zato tie nepodarené snehule ju stáli celý majetok, a to všetko kvôli jednej jedinej lyžovačke. Ani ona, ani Patrick toľto športu pritom vôbec neprišli na chuť.

Tak teda svietivo ružové tenisky. A čo ďalej? Dnes ráno bola príšerná zima a hore v lesoch, ktoré korunujú pahorkatinu Chiltern Hills, bude ešte chladnejšie. Mala by sa teplo obliecť. Pančuchy, teplé legíny a prastaré cargo nohavice, ktoré obvykle nosí iba na maľovanie. Keď už, tak už. Čo na tom, že bude vyzeráť úplne smiešne. Komplet zavŕšila tyrkysovou lyžiarskou bundou. Na jazdovku si ju aj tak už nikdy nezoberie.

Než si zaviazala šnúrky, sučka už čakala pri hlavných dverách s vôdzkou v papuľke a chvostom mávala sem a tam ako stierač pusťený na plné obrátky. Aspoň jedna z nich je rada, že sa dostane von. Ella sa zahľadla v zrkadle na chodbe a bolo jej do plaču. Vážne takto vyzerá? Našťastie ju tu nikto nepozná.

Krátku vzdialenosť do wendoverského lesa prešla alebo sa skôr pretrmácala v Magdinom malom zábavnom červenom autíčku. Celou cestou musela neustále zatvárať okienko, pretože sa s každým

drcnutím spustilo dole. Hneď ako otvorila kufor, tá hlúpa sučka z neho vyskočila a v letku ju zrazila do kaluže na štrkovej ceste.

„Fuj!“ Tmavá bahnitá voda jej okamžite presiakla do topánok, nohavíc, legín aj pančúch. Sučka sa ani len neobzrela. Nie, to prekliate zviera zoskočilo na zem a vrhlo sa priamo pred kolesá auta, ktoré práve odbočovalo na parkovisko. Dočerta. Ozval sa rozzúrený klaksón. Ešte tu nie je ani deň, a už toho psa takmer zabila.

Sučka sa k nej vrátila, Ella ju schmatla za obojok a snažila sa nevnímať studenú mokrú látku na pokožke. Nebolo to žiadne vidiecke dievča. Úspešne sa vyhla pohľadu na vodiča, zato potrebovala niekoľko pokusov, než sa jej podarilo pripnúť vôdzku na kovový krúžok obojka.

„Hlupáčik.“ Srdce jej prudko búšilo do rebier. Bože, čo by asi Magde povedala, keby si jej maznáčik hneď počas prvej prechádzky ublížil? Čo si má vlastne človek počať, keď sa taký pes zraní? Boli sanitky pre zvieratá? Kde sídlil najbližší veterinár? Musel sa u neho majiteľ zaregistrovať? Existovala pohotovosť ako pre ľudí, kde ste celý od krvi rozpačito sedeli niekoľko hodín bez toho, že by ste sa odvážili vyroniť jediná slzičku?

Prudko zatiahla za vôdzku. „Pod', vypadneme odtiaľto, než si nás ten chlap všimne.“ Napoly bežala, aby sa dostala z parkoviska skôr, než on vystúpi z auta, a dosiahla rýchlosť, ktorú nedokázala vyvinúť od školských rokov. Hneď ako sa dostali z jeho dohľadu, musela zastaviť. Predklonila sa, oprela sa o kolená a zúfalo sa snažila nasať vzduch do zmučených pľúc. Srdce jej búšilo tak prudko, až cítila, ako sa jej pulz pokúša pretĺcť zo spánku. Zdalo sa, že každým okamihom vybuchne. Všetko okolo nej ščernelo. Preboha, hádam nedostala infarkt!

Narovnala sa a postupne lapila dych. Obávala sa, že jej každú chvíľu príde zle.

Plnými dúškami do seba nasávala vzduch a modlila sa, aby nezvracala. Zvoľnila tempo a opatrne pustila sučku z vôdzky. Našťastie